

TS Hämäläinen

IkiPöllö
Ja
Töllö

uskonfilosofista
pohdiskelua

IkiPöllö ja Töllö

Uskonfilosofista pohdiskelua

2015 T S Hämäläinen

Kansi: kuvat T S Hämäläinen
keramiikkapöllöt Ruth Hofström-Hildén

Kustantaja BoD-Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja BoD-Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 9789523185173

IkiPöllö ja Töllö

Lukijalle

Tämä teos on syntynyt Pöllön ja Töllön syvällisistä keskusteluista. Tai on oikeampi sanoa, että tämä juttu on syntynyt Pöllön puheista, koska Töllö on ollut pääasiassa kuunteluoppilaana.

Kuunteluoppilaana ikään kuin ennen vanhaan alakoulussa. Siis silloin kun ei vielä ollut oikeasti koulussa.

Töllöllä oli paljon kyseltävää, ja niinpä Pöllö tunsii itsensä hyvin tärkeäksi selostaessaan Töllölle maailman asioita, vaikka ei Töllö paljoakaan ehtinyt tai osannut kysellä. Pöllö oli näet hyvin puhelias, ja oli mieluusti äänessä.

Tässä vaiheessa on hyvä heti alkuun sanoa, ettei Töllö ole mikään halventava haukkumanimi, vaan nimi putkahti kerran oikein hausassa tilanteessa, kun Pöllö selosti erästä asiaa, ja Töllö sanoi että minä en oikein aina meinaa ymmärtää Pöllön puheita. Sinä olet Pöllö ja minä olen Töllö. Minä olen sellainen oppipoika ja Töllö on minulle oikein hyvä ja mukava nimi. Se oli oppinut Pöllöltä, että jos ei ymmärtänyt jotain juttua, niin oli parasta suostua Töllöksi, eikä olla tietävinään sellaista mitä oikeasti

ei tiennyt eikä ymmärtänyt. Tästä syystä se piti Töllö nimeä oikein arvokkaana ja viisaana nimenä, koska se osoitti juuri sopivan nöyrää asennetta, jota uuden oppiminen ja todellinen ymmärtäminen sen mielestä edellytti. Tämän se oli siis oppinut tietysti Pöllöltä.

Pöllö on paljon maailmaa nähnyt pöllö, ja huomattavasti viisaampi kuin kukaan muu tunnettu silmin havaittava olio maailmankaikkeudessa.

Viisautensa se oli saanut kerännyt läpi maailmojen kestäneen elämänsä aikana. Se oli nähnyt monenmoista outoa ja eriskummallista, mutta myös tavallisemman oloisia juttuja.

Se tiesi ja ymmärsi monenmoista, mutta oli toki juttuja jota se ei pystynyt valtaistasista kokemuksistaan ja ymmärryksestään huolimatta ymmärtämään.

Se oli hyvä tarinankertoja, ja niinpä Pöllöä kuunnellessa ei yleensä pitkästynyt. Vaikka joskus Pöllön jutut tuntuivat ehkä hieman vaikeasti uskotavilta, niin se sanoi niiden kuitenkin olevan totta.

Aivan kokonaan totta. Mitään muuta ei sen mielestä kannata kertoakaan, koska totuus on huomattavasti kaikkia tarinoita ihmeellisempi. Paljon ihmeellisempi.

Kysymys oli vaan siitä, että yleensä uskotaan ja pidetään jollain tavalla totena sellaisia juttuja, jotka on keksitty tai sillä lailla muutoin rakenneltu, kun on tarvittu jokin mihin uskoa. Sitten on uskottu siihen. Ja uskottu tosissaan. Jopa niin tosissaan, että on tehty vaikka mitä sen uskomuksen tähden. Vaikkapa tapettu toisia.

On siis yleensä tärkeää, että on mihin uskoa, jotta voi sen valjastaa omiin touhuiluihinsa sopivaksi uskomukseksi. Elämä vaan on sellaista. Se vaan on niin. Koska se on niin, on tyhmää väittää toisin, ja yrittää vääntää totuutta toisenlaiseksi.

Pöllö on katsonut saaliikseen kertoa kaiken sen minkä varmuudella tietää, tai ainakin lähes tietää, kaiken kansan ymmärrettäväksi. Se sanoo omasta mielestään hyvinkin hurskaan oloisesti, että kellä on korvat, se kuulkoon.

Pöllö vaikutti usein hieman lapselliselta, kun hän ohitti monesti elämänrealiteetit, eikä uskonut siihen, mihin ihmiset yleensä uskovat. Ihmiset olivat sen mielestä rakennelleet historian saatossa hyvinkin uskottavan oloiseksi sen mihin nyt uskoivat, toisin kuin Pöllö. Koska Pöllö oli lentänyt ristiin rastiin tätä maailmankaikkeutta ties kuinka kauan, sillä oli hyvin selkeä kuva maailman jutuista. Kaikki minkä se tiesi oikeaksi oli tietysti totta.

Töllö pyytää Pöllöä

Tuli ilta ja sitten uusi aamu. Tänä aamuna. Tänä aamuna minä kerään niin paljon rohkeutta, että minulla on niin paljon sitä, siis rohkeutta, ettei minulla ole koskaan ollut niin paljon tätä tuota rohkeutta. Näin miettii Töllö, ja avaa suunsa.

Kuulehan Pöllö. Pyydän sinua, kun sinulla on tuota kokemusta ja näkemystä, niin selittämään minulle Raamattua ja tätä elämää. Sopiihan se? Tästä olemme keskustelleet taannoin tuolloin. Mielestäni silloin lupasit minulle. Eikö olekin niin? Pyydän, että aloitat Johanneksen evankeliumista. Se kun on minulle jotenkin mieluisin. Kiltti. Sopiihan se?

Njo jaa. Miksipä se ei sopisi. Olethan sinä minun ystäväni. Olen kylläkin muutoinkin pitänyt tällaisia opetusjuttuja, kun on pyydelty sieltä ja täältä, vaikka eivät ole niin ystäviä ole olleetkaan. Olen suostunut useimmiten, koska olen ollut havaitsevinani huomaavani, että elämme sellaista aikaa nyt, että elävien ei tarvitse enää niin paljon uskoa vaan sen tähden ja siksi, että on turvallista uskoa johonkin. Tämä antaa paremmat eväät todelliseen tosi tosi kohtaamiseen perusiskän, siis tuon taivaan peruspäällikön kanssa. Onhan se toki helpompaa ja jos ei ole jotkut höpö höpö viisastelijat sorvaamassa näitä tapaamisjuttuja omilla viisaushömpötyksillään.

Elämä on ja on niin huipsin yksinkertaista kaikista monivitaaminitableteista huolimatta. Mitä enemmän on keitossa näitä olevaisen miettimiä monivitaamiineja, sitä sekavammaksi koko solukko menee, eikä kukaan oikeesti ymmärrä justiinsa oikein mitään. Mutta kaikki tämä moni vitamiinikeitto on ollut oikein tosi tarpeellinen.

Eihän mikään synny heti kohta valmiina. Se syntymä tosin ja oikein kyllä, sisältää siemenen täysi kokoiseen valmiina olemiseen, mutta pitää sitä huikka harjoitella. Tämä tuota tämä ihmisen har-

joittelu on saattanut ja on myös kestänyt kuin tarina tuhannen ja yhden yön sadussa. On mennyt aikoja ja aivoituksia yli mitan ymmärryksen. Mutta jos menee yli, niin hukkaan se ei kuitenkaan mene, koska tämä pytty josta ne aivoitukset ja ajat ovat tursuneet yli, on sellaisella iankaikkisuus alustalla, ettei ne hukkiin joudu vaikka pursuvat permannolle. Usein tosin on sellainen kutina ja vapina, että on huiskittu kaikki hukkaan, kun tuntuu ettei mitään ole opittu täällä tarpoessa.

Tällaisella mietteellä on tosin liian lyhyt näkö. Sanonpa sinulle Töllö, nyt tässä hieman reippaasti ehkä hiukka liioitellen, että TaivaanIskällä on tämä meidän elämisen kokonainen härveli semmoinen, että kun Hän nykäisee yhdestä nyöristä, niin se tietää millainen nykäys tapahtuu miljoonan vuoden perästä siellä pyöriässä rataksessa. Ei ole hukassa ainoakaan sykäys. Sinä sanot varmaankin, että onpas sinulla Pöllö vankka usko kaiken johdannaiseen. Njo jaa, sanon minä. En minä aina oikein tiedä mitä olevaiset sillä uskomisella oikein tarkoittaa. Tai saatanpa tietääkin. Johan siitä aikaisemmin puhuin vähäsen. Kun joku on hyvin uskottavasti sanonut tahi kirjoitellut jotakin, ja sitten on koontunut porukka joka on alkanut siihen uskoa. Ja uskoa lujasti. Lujasti, koska silloin on helpompi saada semmoiset ainutlaatuisen uskomisen merkit, ja on turvallista kun puristetaan käsi toisen käteen ja yhdennetään ajatukset samoiksi. Me ollaan luultavasti ainoat jotka täältä selviää taivaalliseen kotipesään, sanotaan. Kato vaikka Raamatusta. Näinhän siellä sanotaan. Ja Pyhä Henki sen todistaa.

Koska olemme samaa mieltä tästä asiasta, niin meillä on sitten varmasti Pyhä Henki, ja sitten piste ja pulinat pois, ettei käy köpelösti.

Ne joka uskovat jotakin hölynpölyä, siis jotain muuta kuin mihin me uskomme, voi vaikka tappaa, koska ne saattavat olla jossakin tilanteessa vaarallisia. Esimerkiksi voivat ryöstää meidät tai saada valheillaan vietellyksi niitä, jotka ovat oikeassa uskossaan heikompia. Se tappaminenhan on oikeastaan ihan oikein, koska ne Raamatunkin mukaan joka tapauksessa hävitetään pois olevien kirjoista. Niitten tappaminen on tavallansa palvelus kaikkeudelle, kun hävitetään ne pois pilaamasta meidän maapalloamme.

No tämä on nyt tämmöistä jutustelua. Totta ja tarinaa. Minä puhun kylläkin melkoisesta kokemuksesta. Olen kaarrellut pitkin poikin läpi koko elävien historian aina luomisen hetkestä alkaen. Olen oppinut, jos en muuta, niin ainakin kärsivällisyyttä. Sitä on todella tarvittu. Mutta sen repullisen tätä kärsivällisyyttä olen tietysti saanut Iskältä, niin kuin kaikki muutkin jutut, joita minulla on, kuten esimerkiksi tämän kyvyn kierrellä ja kaarrella läpi aikakausien ja ikuisuuksien.

Vaikka kylläkin minulla on selkeästi tiedossa, ymmärryksen murusena silmieni takana, että kaikki muuttuu koko ajan.

Niinpä tämäkin seikka, tämä kaartelu juttu, sitä minä nyt tarkoitan, saattaa sitten joskus muuttua vaikkapa istahtamiseksi kannon nokkaan, kun minun kaarteluni ei enää ole sillä lailla tarpeellinen. Mutta se on tämä kaartelu minulle pelkkää iloa,

Pöllö on paljon maailmaa nähnyt pöllö, ja huomattavasti viisaampi kuin mikään muu tunnettu silmin havaittava olio maailmankaikkeudessa. Viisautensa se oli saanut kerännyt läpi maailmojen kestäneen elämänsä aikana. Se oli nähnyt monenmoista outoa ja eriskummallista, mutta myös tavallisemman oloisia juttuja. tiesi ja ymmärsi monenmoista, mutta oli toki juttuja jota se ei pystynyt valtaisasta kokemuksestaan ja ymmärryksestään huolimatta ymmärtämään. Se oli hyvä tarinankertoja, ja niinpä Pöllöä kuunnellessa ei yleensä pitkästynt. Vaikka joskus Pöllön jutut tuntuivat ehkä hieman vaikeasti uskottavilta, niin se sanoi niiden kuitenkin olevan totta. Aivan kokonaan totta. Mitään muuta ei sen mielestä kannata kertoakaan, koska totuus on huomattavasti kaikkia tarinoita ihmeellisempi. Paljon ihmeellisempi. Kysymys oli vaan siitä, että yleensä uskotaan ja pidetään jollain tavalla totena sellaisia juttuja, jotka on keksitty tai sillä lailla muutoin rakenneltu, kun on tarvittu jokin mihin uskoa. Sitten on uskottu siihen. Ja uskottu tosissaan. Jopa niin tosissaan, että on tehty vaikka mitä sen uskomuksen tähden. Vaikkapa tapettu toisia. On siis yleensä tärkeää, että on mihin uskoa, jotta voi sen valjastaa omiin touhuiluihinsa sopivaksi uskomukseksi. Elämä vaan on sellaista. Se vaan on niin. Koska se on niin, on tyhmää väittää toisin, ja yrittää vääntää totuutta toisenlaiseksi. Pöllö on katsonut saaliikseen kertoa kaiken sen minkä varmuudella tietää, tai ainakin lähes tietää, kaiken kansan ymmärrettäväksi. Se sanoo omasta mielestään hyvinkin hurskaan oloisesti, että kellä on korvat, se kuulkoon. Pöllö vaikutti usein hieman lapselliselta, kun hän ohitti monesti elämänrealiteetit, eikä uskonut siihen, mihin ihmiset yleensä uskovat. Ihmiset olivat sen mielestä rakennelleet historian saatossa hyvinkin uskottavan oloiseksi sen mihin nyt uskoivat, toisin kuin Pöllö. Koska Pöllö oli lentänyt ristiin rastiin tätä maailmankaikkeutta ties kuinka kauan, sillä oli hyvin selkeä kuva maailman jutuista. Kaikki minkä se tiesi oikeaksi oli tietysti totta.

ISBN 9789523185173

